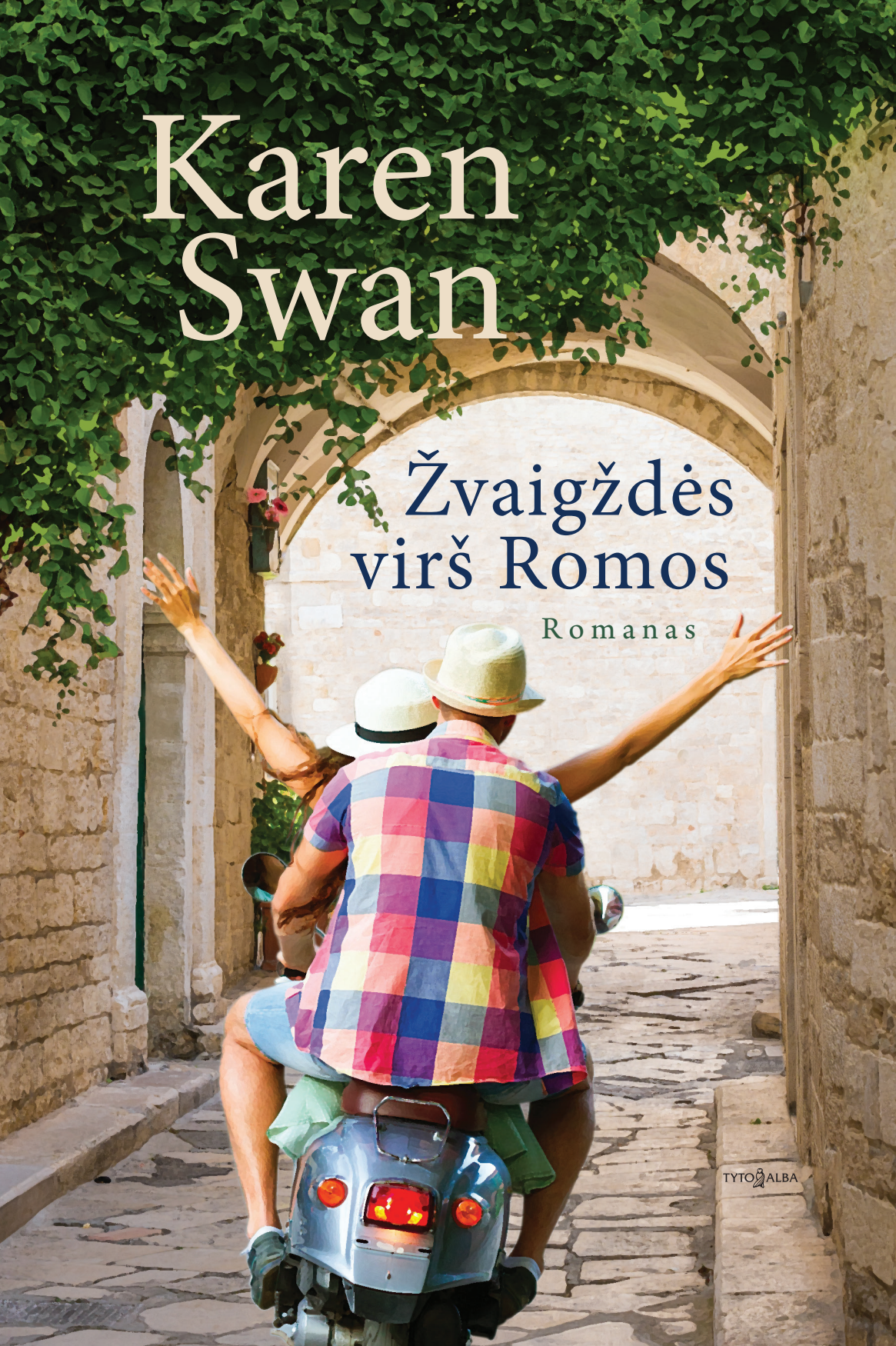

A man and a woman are riding a light blue scooter away from the camera through a stone archway. The man is wearing a colorful checkered shirt and a straw hat. The woman is wearing a light blue top and a straw hat. Both have their arms raised in the air. The archway is made of stone and is covered with green ivy. The background is a bright, sunny outdoor area.

Karen Swan

Žvaigždės virš Romos

Romanas

TYTO ALBA

Karen Swan

Žvaigždės virš Romos

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Rasa Stamkauskienė

VILNIUS 2019

Karen SWAN
THE ROME AFFAIR
Pan Books, London, 2017

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Karen Swan, 2017

© Rasa Stamkauskienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2019

© „Tyto alba“, 2019

ISBN 978-609-466-408-3

Prologas

Roma, 1989 m. lapkritis

– Brangioji?

Jis pabeldė į duris, įtempęs ausis, kad išgirstų kokį nors ausiai įprastą garsą, liudijantį, kad jo žmona viduje: į vonią tekančio vandens, atidaromų ir uždaromų spintos durų tylų bilstelėjimą, jos negarsų niūniavimą velkantis drabužius.

– Elena?

Dar kiek luktelėjęs, įėjo. Užulaidos buvo atitrauktos, bet šviesos tebedegė, o lovoje dar buvo matyti įdubimas ten, kur ji gulėjo, nugulėtos ir pagalvės. Jis tyliai sau šyptelėjo ir jau ketino uždaryti duris, bet dėmesį patraukė nedidelis daikčiukas, ir sukurtas tam, kad trauktų dėmesį. Tad, užuot išėjęs, jis žengė prie tualetinio staliuko ir paėmė jį. Žiedas tebebuvo persismelkęs jos kūno šiluma. Jis švelniai patrynė brangakmenius nykščiu, tada pakėlė prie lūpų ir meiliai pabučiavo. Greičiausiai pamiršo užsimauti po vonios, pamanė sau, dėdamas žiedą į kišenę ir sukdamas bibliotekos link.

Ji, matyt, nuėjo į...

Nedidelė balto popieriaus skiautelė slėpėsi po žiedo lėkštele. Tikrai nebūtų jos pastebėjęs, bet storas stiklas turėjo dinamišką efektą, o tą rašyseną jis būtų atpažinęs bet kur ir bet kada. Tankiai alsuodamas čiupo raštelį, o tada perskaitė, pamatė ir suprato.

Ir pasileido bėgti.

Pirmas skyrius

Roma, 2017 m. liepa

– *Gintarinė šviesa ir žvirbliai*, – štai ką ji parašė, – tarė Mateo, dėdamas mobiliųjį telefoną ant stalo.

– Ir tau labiausiai šiame mieste patinka būtent *tai*? – nepatikliai paklausė Alesandra.

– Vis dėlto šitai surinko daugiau *like* nei bet kuris kitas įrašas, – nusikvatojo Česė, į dangų iškėlusi rankas. – Ką aš galiu jums pasakyti?

– O aš tikrai *jums galėčiau* pasakyti, kad dauguma žmonių būtų įvardiję Koliziejų, Forumą ar Panteoną, – ironiškai atsiliepė Alė. – Netgi rožių pardavėjai prie Ispaniškųjų laiptų turi daugiau šansų už rudus paukšteliu, besiknaisiojančius po mūsų lėkštes.

– Baik, dauguma žmonių tiesiog neturi fantazijos. Nenoriu kalbėti klišėmis. Gal būtent dėl to žmonėms ir patinka mano kukluti tinklaraštis.

– Ne toks jau ir kukluti, – pastebėjo Mateo. – Sekėjų skaičius auga tokiu tempu, kad greit prie durų ims ri-

kiuotis reklamos užsakovų eilė. O su jais ateis ir dideli pinigai.

– Sakai? Na, jie galėtų ir paskubėti, – pašmaikštavo Česė.

Tai, kad *Romos byla* – virtualieji antikos pasaulio, pekorino ir *la dolce vita* namai – suvirpino tam tikras kolektyvinės sąmonės stygas, buvo tiesa: neįtikėtinais augantis tinklaraščio populiarumas ją ir maloniai jaudino, ir stebino vienu metu. Nuo pirmojo nedrąsaus bandomojo įrašo jau prabėgo septyni mėnesiai, ir per juos ji atrado savo stilių kalbėti įvairiausiomis temomis: nuo vietinio medaus korių Aventino kalvoje iki jos mėgstamiausių vintažinių krautuvėlių, visa tai pagardindama smagiais nuotykiiais iš savo vedamų turistinių turų, kurie buvo jos kasdieninė duona.

Gvidas išspaudė šypseną, jo įdegęs plikas viršugalvis švytėjo auksinėje žibintų šviesoje.

– Na, bent jau akivaizdu, kodėl nebegalėjai tęsti to, kuo kadaise užsiėmėi. Žmogui, kuriam Roma pirmiausia asocijuojasi su tam tikra šviesa, turėtų būti neįmanomai sunku dirbti tokioje sausoje aplinkoje kaip Britanijos teismai.

– Ačiū, Gvidai, – padėkojo Česė keldama taurę. – Už tai ir išgerkime.

Visi taip ir padarė – ištuštino grapos taures nerūpestingai šypsodamiesi, patogiai įsitaisę krėsluose. Dar vienas nepakartojamas vakaras ėjo į pabaigą, dienos tvankuma slėgė, tarsi liptų akių vokai, o dangus, regis, pasidabino jazminų aromato pudra. Jie buvo ką tik po sočios ir gardžios pastos ir žuvies patiekalų vakarienės sausakimšame restorano kiemelyje, laikrodis jau rodė po dešimtos, tačiau Romoje tai buvo vaikiškas metas. Kad dar anksti, atrodė ir jai, bent jau pastarosiomis dienomis.

– Na, tai kur dabar? Eisime pas Zizi? – paklausė Alė, atsilošdama kėdėje ir suimdama savo juodus plaukus į uodegą apnuogino rankas. – Šį vakarą ten groja ta grupė. Na, ta, kurios klausėmės birželį, per „Rock in Roma“.

– Kurioje dainuoja ta karšta pagrindinė dainininkė? – sukluso Mateo, kaip visada, kai tik kalba pasisukdavo apie dailias moteris.

– Na, *man* jis pasirodė tikrai karštas, – nusijuokė Alė, paleisdama plaukus laisvai kristi ant pečių. – Nemaniau, kad ir tau patinka apžėlusios barzdos.

Draugai sukrizeno, o Mateo nuleido galvą, stengdamasis išvengti jo pusėn skriejančių popierinių servetėlių.

– Maniau, kalbi apie...

– Žinau, tas tris seseris.

– Aš už Zizi, – pertraukė Gvidas. Jam *tikrai* patiko barzdos.

– Na, manęs neskaičiuokite, – tarė Česė, siekdama prie kojų pūpsančios rankinės. – Šeštą ryto turiu vesti ekskursiją, taigi penktą jau kelsiuosi.

– Oi, betgi tai taip nuobodu, – susiraukė Alė, stebėdama, kaip Česė nuo padėkliuko paėmusi sąskaitą be garso dėliodama lūpas skaičiuoja savo dalį.

– Gali ir nesakyti, – netrukus atsiliepė Česė, vartydama akis. – Bet ta bjaurybė nuomos sąskaita pati savęs neapmokės.

– Negaliu patikėti, kad jie neapmoka tau buto nuomos! – pasipiktino Alė, išspausdama tingią pusiau koketišką šypsena padavėjui, atnešusiam po antrą digestyvo taurelę.

– Ačiū ir už tai. *Man* atrodo, butas visai žavus. Turėtumėt pamatyti, ką už tokią pat sumą gautumėt Londone. Čia bent

jau viskas, – Česė susiraukė, – kaip jūs sakote – *quaint*, miela? Na, nuostabu, jauku ir sena?

Draugija vienu balsu išvertė jai.

– Teisingai, tai *va taip*, – linktelėjo ji, rausdamasi piniginię ir norėdama, kad jos italų kalba būtų bent pusė tiek gerai įvaldyta, kiek jų kolektyvinė anglų. Galbūt, jeigu paprašytų, kad jie su ja šnekėtųsi vien itališkai, išmoktų greičiau, bet spėjo, kad tada perpus sumažėtų smagumo ir sąmojų, iš kurių visi leipdavo juokais.

– Betgi sakei, kad tau miegant per veidą perbėgo tarakonas, – krūptelėjo Alė, nenorėdama pasiduoti.

– Tik kartą. Pačią pirmą savaitę. Manau, dabar jau juos išbaidžiau.

– O tau vaikstant po kambarį mirguliuoja šviesa, – pridūrė Mateo. – Be to, žiūri turbūt vienintelį šalyje dar likusį nespaltotą televizorių.

– Ne šalyje, o visoje Europoje, – pataisė Gvidas.

Mateo pažvelgė į jį per stalą.

– Būtent.

– Maža to, ten smirdi *arkliais*, – nosį suraukė Alė.

– Menkniekis, kurį lengvai išsprendžia aromatinė žvakė. Ir gal nustebsite, bet mano nespaltotą televizorių žmonės laiko dizaino originalumo viršūne, panašiai kaip Gvido kraftinį alų ar hipsterišką barzdelę, – pridūrė ji plačiai nusišypsodama ir meiliai braukdama ranka per minėtąją Gvido barzdelę, tarsi glostytų airių terjerą. Kitokio jo nė nepažinojo, neišsivaizdavo švariai nusiskutusio. Turbūt atrodytų panašiai kaip pamačius jį nuogą. – Be to, bute yra vonia.

– Ooo, – Mateo veidą iškreipė grimasa. – Ir iš kur ta ang-

lams būdinga manija mirkti purviname nuo savo paties kūno vandenyje?

– Juk toks malonumas! Pažiūrėčiau, kaip be vonios išvertum anglišką žiemą. Kai studijavau universitete, vonia kartais būdavo vienintelis būdas sušilti. – Ji giliai įkvėpė, stebėdama juos besišypsančius, su pasimėgavimu ją šokdinančius. – Be to, juokiasi puodas, kad katilas juodas, – ir jūs anaip tol ne penthauzuose gyvenate, – išpyškino, sukeldama juoko protrūkį.

– Pasilik. Dar bent po vieną taurę, – neatlyžo Alė.

– Tikrai negaliu, – tarė Česė, lenkdamasi atsisveikinimo bučinio. – Jau pernelyg daug kartų rizikavau, o jūs gerai žinote, kokia būnu rytais.

– O, kaip *norėčiau* žinoti, – nusijuokė Mateo rąžydamasis, rodydamas įspūdingus rankų raumenis.

– Tu nepataisomas, – nusišypsojo ji. – Bet man tikrai reikia to darbo. Mano bateliai jau skylėti nuo nesibaigiančio vaikščiojimo, o naujų neįperku, – kad būtų aiškiau, ji kilstelėjo koją demonstruodama iki skylių nunešiotus geltonus konversus.

– Betgi vynui ir vakarienei restorane pinigų tau, žinoma, užtenka, – pastebėjo Gvidas, pirštais barbendamas arčiausiai stovintį tuščią vyno butelį.

– Žinoma. Prioritetai, mielas, – nusijuokė ji.

– O aš manau, kad tavo batai tokie ir turi būti, – tarė Mateo, nužvelgdamas juos. – Nes ir visi kiti tavo drabužiai atrodo taip, lyg tuoj suplyš į skutelius.

– Eik tu, čia tik dėl to, kad visai nesupranti, kas yra vintažas, – draugę užsistojo Alė. – O tau atrodo, kad jeigu ne ką tik iš dėžutės ištrauktas šiugždantis *Gucci*, tai jau visiškas šlamštas.

Akylas Mateo žvilgsnis pabrėžtinai stabtelėjo prie skylutės baltoje medvilninėje Edvardo stiliaus berankovėje palaidinėje. Ji skubiai užsidengė skylę ranka.

– Tiesiog smarkiai numylėtas rūbas, – nusijuokė, siekdama ant kėdės atkaltės kabančios panamos (kuri, aišku, irgi atrodė lyg nurupšnota asilo). Užsidėjusi pasiuntė oro bučinius visai draugijai. – Viso, *amigos*. Jūs nepakartojami. Susiskambinsime.

Nueidama nusišypsojo ir pamojavo, girdėdama garsią, restorano šurmulį užgožiančią draugų diskusiją, į kurią klubą eiti.

Iki namų nebuvo toli. Iš tiesų didelių atstumų Romoje neegzistuoja. Ji perėjo Šv. Kozmo aikštę, kurioje į krūvas sukrauti ir surakinti prekystaliai laukė ryto pirkėjų, ir įžengė į vingrių siaurų gatvelių labirintą, kur stūksojo namai, slepiami lapojančių jazminų ir gebenių. Visur būriavosi minios žmonių, staliukai buvo kone prispausti prie sienų, kad galėtų pravažiuoti oro uosto taksi, motoroleriai surikiuoti į tankias eiles tarsi domino, o pro kiekvieną atidarytą langą liejosi muzika.

Jos butas miesto centriname rajone, pasislėpęs tirštoje vingiuojančių gatvelių raizgalynėje tarp Navonos ir Gėlių aikščių, gal ir nebuvo tokioje madingoje vietoje kaip josios draugų, įsikūrusių stilingajame Trasteverės rajone, kur iki išnaktų veikiančiuose baruose ir populiariuose restoranuose renkasi menininkai, dizaineriai ir hipsterių grietinėlė, tačiau jai atsikrausčius vidutinis rajono gyventojų amžius sumažėjo kokia keturiasdešimčia metų, o kad butas centre, tai, turint omenyje jos darbą, buvo itin patogiu. Pastaruoju metu jai tekdavo nukulniuoti milžiniškus atstumus, kad užsidirbtų pragyvenimui, tad mažiausiai troško dar vieno pasivaikščiojimo iki namų baigus darbą.

Be to, jai niekada nepatiko būti vienai iš minios: vintažinis stiliukas nuo galvos iki kojų tik maža dalimi atspindėjo šią jos gyvenimo filosofiją. Dar būdama paauglė klausydavosi Pati Smit ir Karli Saimon, tuo tarpu visi jos bendraamžiai ėjo iš proto dėl „McFly“; anksti susitaikė su tuo, kad jos garbiniuoti šviesūs rausvi (gerai jau, raudoni) gaurai nepasiduos jokiam plaukų tiesintuvui, o dešimties metų ištįsusi iki penkių pėdų ji galutinai prarado viltį likti nepastebima. Taigi, taip, jos bute ne itin patikima elektros instaliacija, gal ir lakstė čia vienas kitas tarakonas, bet užtat virtuvėje ir mažičiame vonios kambaryje buvo suklotos originalios septintojo dešimtmečio turkio spalvos plytelės. Iš miniatiūrinės, ne ką didesnės už jos stalą terasos atsivėrė vaizdas į namų stogų virtines, kur kyšojo mažiausiai septynių bažnyčių smailės (jai patikdavo sekmdienio rytais klausytis susiliejančio varpų gaudesio.) O visų geriausia tai, kad butas buvo įsikūręs be galo ramios ir mažiutės aikštės pašonėje, į ją patekdavai iš gaudžiančios Angelių aikštės ir čia buvo viskas, ko jai galėjo prireikti: tamsi osterija viename kampe, picerija priešais ir geriausia bandelių parduotuvė visoje Romoje visiškai greta jos buto durų. Prie osterijos lapojo vešlus figmedis, o aikštės pažiba neabejotinai buvo pačiame jos viduryje augantis senas alyvmedis, kurio vėjyje linguojančios šakos atrodė tarsi hulos šokėjos. Ši vieta tapo jos namais vos tik pirmąsyk ją išvydo.

Gatvelių tiesės kai kur perkirsdavo nedidelės aikštės, virš kurių kybojo stačiakampiai dangaus lopinėliai, o apsnūdusios gatvės maudėsi sidabrinėje mėnulio šviesoje. Jos nuplyšę konversai be garso žingsniavo per grindinio akmenis, o mintys sukosi apie rytdienos ekskursiją ir įdomias istorijas, kurių ji

privalėjo turėti po ranka pakankamai, kad nepriekaištingai atliktų savo darbą. Su mintimi, kad ji gyvena čia ir dirba gide, pati dar nebuvo apsipratusi. Senasis jos gyvenimas atrodė lyg sapnas, tarsi kažkieno kito papasakota istorija, o ne jos pačios patirtis ir išgyvenimai, atvedę iki čia.

Ji pasuko į savo Mažąją Balandžių aikštę ir praėjo pro šurmuliuojančią osteriją „Antico“, kuri nuolatos būdavo perpildyta, nepaisant to, kad čia negalėjai rezervuoti stalo ir negaudavai jokių ypatingų patiekalų, netgi meniu – tiesiog valgydavai tai, ką tądien pagamino sinjoras Akardas, o į stalą patiekė jo žmona. Praeidama pro šalį Česė kilstelėjo ranką sveikindamasi su sinjora Akardo, kuri kaip tik skubėjo į virtuvę, nešina kalnu lėkščių, pasirišusi ilgą juodą uniforminę prijuostę.

Kitoje aikštės pusėje prie Franko picerijos kaip visad būriavosi laukiančiųjų eilė, garsiai šurmuliuojanti ir žarstanti susižavėjimo šūksnius stebėdama, kaip picos tešla šauna į orą ir neria žemyn, tįsta išdarinėdama akrobatinius triukus, o ugnies liežuviai iš malkomis kūrenamos krosnies apšviečia gatvę gladiatoriška šviesa. Picerija priklausė Frankui Lučianui, trečios kartos picajolai, o jai vadovavo šeši jo sūnūs, patys jau tapę legendos dalimi, kaip ir žymioji Lučiano tešla. Jie visi buvo rudakiai, tamsaus gymio, puikavosi tamsių plaukų ševeliuromis. Vienodai apsirengę, žybčiodami baltais dantimis, jie stumdydavosi, nardydamo ir sukdavosi valso žingsniu virtuvėje, šūkalodami ir smarkiai gestikuliuodami vienas kitam, visi tokie panašūs, kad Česė nusprendė, jog greičiau tobulai išmoks italų kalbą, nei sugebės įsidėmėti, kuris yra kuris. Instinktyviais judesiais jie mikliai žongliruodavo dešimties pėdų

ilgio picų ližėmis. Jai niekada nebuvo atėję į galvą, kad picos gaminimas yra toks virtuoziškas darbas, – tol, kol savo akimis nepamatė, kaip meistriškai jie minko, formuoja, mėto, varto ir svaido ore picų papločius, po aptemptais trumparankoviais baltais marškinėliais judant įspūdingiems raumenims.

Ričis, vyriausiasis Franko sūnus, kaip tik išnešė šiukšlių maišą ir pastebėjęs ją pasisveikino. Ji irgi pamojavo, jausdamasi dėkinga naujiesiems kaimynams už malonų bendrystės jausmą.

Užlipo šoniniais namo laiptais, vedančiais tiesiai į jos butą, atsargiai dėliodama kojas tarp daugybės pelargonijų vazonėlių, kuriuos ant kiekvienos pakopos sustatė jos buto nuomotoja, sinjora Duti – našlė, gyvenanti pirmame aukšte. Septynis pastaruosius mėnesius Česę rytais pažadindavo šluojamų laiptų garsas – sinjora Duti kaip laikrodinis septynios keturiasdešimt kruopščiai pradėdavo namų ruošą, o keliami ir vėl pastatomi vazonai dzingsėjo kaip itališkas pusryčių ser-vizo porcelianas.

Viduje buvo tamsu ir vėsu, vintažinės rankomis nertos užuolaidos tykiai karojo ant langų. Ji atvėrė langines, norėdama atšviežinti per dieną užsistovėjusį kambario orą. Nussispyrusi konversus, basomis žengė per atvirą svetainę-valgomąją į tamsią miniatiūrinę virtuvę, po kojomis jausdama malonią terakotinių plytelių vėšą, ir įsipylė stiklinę vandens, tiesiai į lėkštę susipjaustė persiką. Įsijungusi televizorių automatiškai perjunginėjo kanalus, kol apsistojo prie senų gerų „Inspektoriaus Montalbano“ serijų, tada nuėjo į vonią ir paleido vandenį – kasvakarinis ritualas, kurio ji šventai laikėsi nepaisydama bičiulių pašaipų.

Prisėdusi ant sofos krašto, neskubėdama suvalgė persiką, tylomis stebėdama susišaudymo sceną, o į vonios dugną tyškančio vandens garsą pakeitė sodrus pliuškenimas. Jai nereikėjo net tikrinti – iš garso suprasdavo, kada vandens jau gana, – ir nuėjusi užsuko čiaupus.

Lėkštėje dabar gulėjo tik persiko kauliukas, nuėjusi į virtuvę išmetė jį į šiukšlių dėžę ir išplovė lėkštę. Tada atsargiai iškėlė šiukšlių maišą, prisiminusi, kad vakarykštėje sausų pusryčių lėkštėje buvo likę nemažai pieno, bet tą pastebėjo tik suvertusi likučius į dėžę. Ji nuskubėjo prie durų, iš visų jėgų stengdamasi viena ranka laikyti maišą aukščiau grindų. Įsispyrė į batus, kad nereikėtų rišti raištelių, atsigręžė ir – na, žinoma, – pamatė riebius baltus pieno lašus ant plytelių, kur jos buvo eita. Susiraukusi nušvilpė laiptais žemyn, tyliai nusiškai, kai netyčia maišo dugnu užkliudė vazoną ir šis susvyravęs apibarstė visą pakopą žemėmis.

Pasukusi kairėn į siaurą gatvelę tarp namo ir kepyklėlės, pakėlė didelės šiukšliadėžės dangtį ketindama atsivėdėjusi sviesti maišą vidun ir automatiškai sulaukė kvėpavimą – visada taip darydavo, nes dvokas buvo stingdantis.

Bet šįkart ji susiraukė ant sumestų šiukšlių maišų krūvos išvydusi netikėtą radinį. Numetusi savąjį maišą prie kojų, kyštelėjo ranką dėžėn ir ištraukė rankinę – iš pažiūros prabangią ir visiškai naują. Prislopintos pilkšvos spalvos, odinė, standi, griežtos formos, dygsniuotu reljefiniu paviršiumi. Česė tikrai nebuvo mados ekspertė, tačiau netgi ji iš bambukinės sagties suprato, jog tai – *Gucci*. (Senajame jos gyvenime teismo rūmuose rankinė iš šventosios trejybės – *Gucci*, *Prada*, *Celine* – buvo vienas iš aukštesniojo rango skiriamųjų ženklų,

simbolizuojančių sėkmingą karjerą, nes visus kitus – laikrodį, kostiumėlį ar kas dvi savaites „Hersheson“ salone atnaujinamą plaukų spalvą – slėpdavo perukas ir mantija.) Ji nykščiu patrynė rankinę – ėriuko oda buvo elastinga ir maloni. Neatrodė, kad būtų padirbinys, ir kvepia ne kaip klastotė, pamanė uostinėdama ir įkvėpdama sodrų tikros odos aromatą. Kaip, po galais, ji čia atsidūrė?

Netrukus paaiškėjo, kaip.

Pamiršusi ant žemės pūpsantį savo kaupiną, kiaurą atliekų maišą, ji pravėrė rankinę. Priešingai nei josios, kurioje vyravo tikras chaosas, šioje beveik badė akis santūri tvarka: plaukų šepetys (nė vieno plauko tarp šerelių), *Chanel Les Beiges* kompaktinė pudra, miniatiūrinis *Annick Goutal* kvepalų buteliukas, vizitinių kortelių krūvelė, susegta sidabrinio segtuku... Bet į akis krito ne tai, kas gulėjo rankinėje, bet tai, ko joje *nebuvo* – nei piniginės, nei telefono. Vagis greičiausiai išplėšė rankinę, išsiėmė tai, ko jam reikėjo, ir išmetė pirmai progai pasitaikius, nes ji būtų buvusi akivaizdus įkaltis, jei netyčia jį pričiuptų.

Ir vis dėlto, netgi be kredito kortelių ar grynujų viduje, pati rankinė buvo verta mažiausiai tūkstančio eurų. Tačiau nebuvo jokios užuominos apie savininko asmenybę – kaip ją grąžinti? Ji susimąstė. Kažin, ar policija galėtų kuo nors pagelbėti? O gal radinys priklauso tam, kas jį aptiko? Aišku, mažai tikėtina, kad ji nešiotų šią rankinę, – jos savininkė turėtų būti moteris kasdien madingai sušukuojamais plaukais, jau per pusryčius seginti briliantus, šventai įsitikinusi, kad manikiūras yra viena iš civilizaciją laikančių kolonų. Gal galėtų ją parduoti? Juk jai verkiant reikia pinigų ir...

Staiga į galvą šovė išganinga mintis – o gal viduje yra seri-

jos numeris, kokius turi, pavyzdžiui, *Rolex* laikrodžiai ar automobiliai, kad galėtų pagal jį atsekti savininką? Viena iš advokatų kontoros, kurioje ji dirbo anksčiau, partnerių turėjo *Hermès Birkin* rankinę, tai ši atkeliavo su mažyte autentiškumą patvirtinančia kortele, kurioje rikiavosi net keletas skaičių variacijų. Jei ir šioje rankinėje aptiktų ką nors panašaus, galėtų gražinti ją savininkei; toks sprendimas tenkino kur kas labiau nei galimybė pasipelnyti iš kažkieno nelaimės.

Ji atsegė šoninę kišenėlę. Iš išorės atrode tuščia, bet viduje kažkas gulėjo. Ištraukė mažą melsvą neatplėštą voką nutrintais ir sulamdytais kraštais. Ant jo elegantiška rašysena buvo išraitytas moters vardas – *Elena*. Česė prikando lūpą. Įdomu, ar tai vardas moters, kuriai priklauso rankinė, ar tos, kuriai ji adresavo laišką?

– *Buona notte*, Česė.

Pakėlusi akis išvydo sinjorą Duti, išėjusią palaistyti gausybės prie namo sustatytų gėlių vazonų – dienai baigiantis karštis traukėsi ir nuo kaitros besiraitantys augalų lapai jau buvo pasirengę savo kasdienei vandens porcijai. Ji buvo apsilvilkusi tamsiai mėlynu naminiu chalatu, įsispyrusi senus *Scholl* sandalus, o standžiai prispaustas plaukų tinklelis laikė smulkias garbanėles, paruoštas rytdienai.

– *Buona notte*, sinjora, – pasisveikino Česė, nevalingai mosteldama jai rankine.

Pastebėjo, kad ši atkreipė jos dėmesį, – kokybė ir neabejotina vertė senyvai moteriškei, išsaugojusiai puikų regėjimą, švietė net per atstumą.

– Ak, – ji skubriai ištiesė rankinę savo buto šeimininkei. – Ką tik radau ją šiukšlių dėžėje.

Sinjora Duti piktai papurtė galvą.

– Vagys.

Pastačiusi laistytuvą ant žemės, ji paėmė rankinę. Lygus ir blyškus jos paviršius smarkiai kontrastavo su susiraukšlėjusia, šlakuota ponios rankų oda.

– Taip, deja, jie iškraustė visus vertingus daiktus – pinigus, telefoną... Atrodo, ganėtinai brangi, kažkas tikrai ją aprauda. Ir dar – radau štai ką. – Ji parodė laišką.

Kai sinjora Duti pamatė ant jo užrašytą vardą, jos veido išraiška pasikeitė.

– Aišku, nè nesitikiu, kad numanote, kas galėtų būti toji Elena. – Česė susiraukė. – Suprantu, kad tai tarsi adatos paieškos... – Ji nutilo, išvydusi patenkintą moters veidą. – Norite pasakyti, kad žinote?

Sinjora Duti linktelėjo ir labai lėtai pakėlė ranką ištiestu pirštu. Jis rodė į melsvą ištaigingą namą, stovintį kitapus aikštės. Švelnia kremine spalva nudažytos langinės puošė dvidešimt keturis namo langus – po šešis kiekviename iš keturių aukštų, ir čia vien iš šitos pusės. Jo langai žvelgė ne tiesiai į jų mažąją skverą – į jį namas stovėjo šonu, – pagrindinis įėjimas buvo iš Angelų aikštės už kampo. Per visus septynis mėnesius, kiek čia gyveno, Česė nè karto nematė, kad iš to namo kas nors būtų išėjęs ar į jį įėjęs. Langinės – bent jau šioje namo pusėje – visada buvo uždarytos.

– Ji ten gyvena?

Sinjora Duti linktelėjo, jos žvilgsnis buvo sunkiai įskaitomas.

– Ji ten gyvena.

Antras skyrius

Žibintų šviesų užlieta Angelų aikštė raibuliavo jai už nugaros, galybė motorolierių rikiavosi nesibaigiančiomis eilėmis tarsi tvarkingi kareiviai, jauni romiečiai būriavosi aplink trykštantį fontaną, tarsi tai būtų visatos centras, neįveikiamai traukiantis juos į save.

Česė stovėjo ant laiptelių priešais didingąjį pastatą ir klausėsi, kaip už storų jo sienų aidi durų skambutis. Iš arti, veidu beveik liečiantis prie sienos, namas atrodė dar imponantiškesnis, dar didesnis, nesuvokiamai per didelis, kad būtų vienos šeimos rezidencija ar netgi valstybinė įstaiga – šioms patinka įsikurti panašiuose rūmuose. *Kas* šiais laikais galėtų gyventi tokiaime name? Jame turbūt sutilptų koks šimtas šeimų arba visa mokykla ar ligoninė. Kas nors naudinga ir prasminga.

Stipriau apkabino rankinę, žvelgdama į ją stebinčią kamerą, įtaisyta virš penkių metrų aukščio durų. Česė nusuko žvilgsnį – be vizitine kortele tapusios savo panamos, be kurios šiame kaitra alsuojančiame mieste paprastai nežengdavo nė

žingsnio, ji jautėsi tarsi išstatyta apžiūrai. Akies kraštelio matė sinjorą Duti, stovinčią figmedžio šešėlyje skvero kampe, – ji stebėjo Česę valydamasi rankas į chalatą. Jos smalsumas dar labiau didino jaudulį. Kas čia tokio intriguojančio – tiesiog paskambinti prie durų ir grąžinti pavogtą rankinę.

Susitaikiusi, kad nieko nepeš, Česė atsisuko į senąją kaimynę ir gūžtelėjo pečiais tarsi sakydama – bent jau pabandžiau. Bet staiga durys atsivėrė ir jai prieš akis išdygo vidutinio amžiaus vyras juodomis kelnėmis ir trumpu baltu chalatu, kokį galėtų vilkėti restorano šefas. Jis rūščiai žvelgė per akinius vėžlio kiauto rėmeliais, veidas atrodė nenatūraliai lygus, tarsi numirėlio kaukė.

– Klausau jūsų, – ištarė skvarbiai nužvelgdamas Česės suplyšusią palaidinę ir nutrintus geltonuosius sportbačius, nepraleisdamas pro akis ir to, kad įsispyrusi į juos tarsi į šlepetes. Žingtelėjo į priekį. – Jau vėlus metas. Kas nutiko? – irzliai paklausė, nesulaukęs greito atsakymo.

– Žinau, atleiskite, – atsiprašė Česė, suvokdama, kad jis teisus, – dabar jau turbūt po vienuoliktos ir jai kuo skubiau siai reikėjo į lovą, nes keltis teks vos už penkių valandų. – Bet, pamaniau, norėtumėte atgauti tai kuo greičiau, nelaukdami rytojaus. – Ji kilstelėjo *Gucci* rankinę.

Vyro veide pasirodė begalinė nuostaba, bet ją greit pakeitė įniršis. Jis akimirksniu išplėšė rankinę jai iš rankų ir Česė net aiktelėjo, skaudžiai sugriebta už alkūnės.

– Nė neįsivaizduojate, ką pridirbote. Ar jūs viena iš jų? – Jis žengė ant laiptų, nuožmiai žvalgydamasis aplinkui.

– V-viena iš ko? – pralemeno ji, traukdamasi atbula ir bandydama išsivaduoti iš jo gniaužtų. Ko jis ieško?

– Iš gaujos, – jis vėl pažvelgė į ją, stebeilydamasis su paneika ir neslepiamu priešišku ir dar smarkiau spausdamas ranką. – Iš gaujos, pavogusios šią rankinę. Nes jeigu manote, kad mes visiškai kvailiai ir mokėsime jums išpirką už tai, ką pavogėte, tai pirmiausia...

– Ką? Ne! – ryžtingas Česės tonas, kilęs iš pasipiktinimo, sumišusio su šoku, ją nustebino ne mažiau nei ji. Jis palaikė ją vagile? Supainiojo jos vintažinį atsainiai elegantišką stiliuką su išties apskurusio valkatos apdarais? – Kaip jūs drįstate! Aš gyvenu čia pat, už kampo, ir aptikau ją šįvakar savo *šiukšlių dėžėje*, – stipriai trūktelėjusi ji ištraukė ranką. – Mano būsto nuomotoja sinjora Duti pasakė, kad šiame name gyvena tokia Elena, todėl ir atėjau čia – grąžinti rankinės, – tęsė jau gero-kai įsiutusi. – Maniau daranti jums paslaugą, bet ne, nereikia, nesijauskite skolingi. Man buvo vienas malonumas! – Ji piktai apsisuko ir nubildėjo laiptais.

Dar nenuėjusi nė penkių žingsnių, išgirdo jį šaukiant:

– Palaukite!

Atsisukusi pamatė, kad palypėjęs per pusę laiptų žemyn jis stovi laikydamas atidarytą rankinę.

– Eime su manimi, prašom.

Ką? Kurių galų? Kur jis eina? Jeigu mano, kad ji seks iš paskos į šitą namą po viso to, ką...

Pala, o kurgi jis dingo?

Ji užbėgo laiptais ir kyštelėjo galvą į tamsų koridorių. Vyro niekur nebuvo matyti.

– Eeei! – pašaukė, nesulaukusi atsakymo, peržengė slenkstį ir vėl šūktelėjo.

Tiesus kaip styga koridorius driekėsi į abi puses nuo durų

po šešiasdešimt metrų. Įžengusi Česė pajuto, kad temperatūra čia, už storų akmeninių namo sienų, maždaug penkiais laipsniais žemesnė nei lauke, tarsi lipni didmiesčio kaitra būtų sustojusi ties durimis, negalėdama prasiskverbti nė centimetro vidun. Ji dirstelėjo atgal: aikštėje tebevyko siautulingas vakarėlis, fontano kraštai buvo nusėsti stilingų jaunuolių mėlynoje nakties šviesoje mirgančiais veidais – jų naktis bent jau kol kas klostėsi pagal planą.

Kažkur netoliese buvo girdėti grindimis kaukšintys žingsniai ir ji pasileido ilgu koridoriumi į tą pusę, paskutinę akimirką spėjusi pamatyti vyrą pasukant už kampo.

Bėgdama žvilgsniu gerte gėrė priešais akis atsiveriančias grožybes. Aišku, taip skubant neįmanoma visko gerai apžiūrėti, tačiau pro pagaulų gidės žvilgsnį nepraslydo freskomis ištapytos lubos, barokiniai paauksavimai ir stulbinama galybė renesanso dailininkų darbų, sukabintų ant sienų.

Už kampo išvydusi akmeninę laiptų aikštelę, ji nuliuko sėjo aukštyn per dvi pakopas iškart ir netrukus jau sunkiai gaudė kvapą, nes laiptai tęsėsi ir tęsėsi, aukštas po aukšto, aplink tvyrant blausiai prieblandai, nepaisant milžiniško palubėje kabančio sietyno. Sutelkusi dėmesį sau po kojomis, kad nesukluptų, juodas lakuotų batų nosis ji pastebėjo tik kone užmynusi ant jų.

– Ak, – aiktelėjo ir loštelėjo jausdama, kad praranda pusiausvyrą.

Į baltą rankovę įvilktą ranka kyštelėjo ir ją sugavo – antrą kartą per pastarąsias penkias minutes, – tačiau šįkart turėdama visai kitokį ketinimą. Jai atgavus pusiausvyrą, vyras visiškai neįskaitomu veidu prabilo:

– Čionai.

Jis nešėsi rankinę pasikišęs po pažastim ir Česė, nors ir įsiutusi dėl netikėtai susiklosčiusios situacijos, tyliai sau šyp-
telėjo dėl tokio absurdiško vaizdo.

Ji sekė paskui jį per nesibaigiančias galerijas, siauras, ilgas menes su tvirtai užsklęstomis langinėmis, saugančiomis nuo išorinio pasaulio. Regėjo muziejines drobes – Karavadžą, Rafaelį, Velaskesą, Ticianą, – žengė aukščiausios kokybės šilko kilimais. Sienos buvo nudažytos sodriomis brangakmenių spalvomis: granato raudona, peridoto ir malachito žalia. Tai nebuvo jos stilius, nieko panašaus, bet ji negalėjo nesižavėti. Viduje rūmai atrodė dar ištaigingesni ir smarkiai pranoko prislopintą, pabrėžtinai nuosaikų eksterjerą.

Čia buvo rojus akims, tačiau vakuumas ausims – net menkiausias kvatojančios ir šūkalojančios aikštės garselis neprasi-
veržė pro storas lyg tvirtovės akmenines sienas, kaip ir karštis. Bet netrukus jos ausys pagavo kažkur skambančios muzikos nuotrupas, švelniai nardančias koridoriais tarsi bangos ket-
eros nešama žuvis. Ar tai... ar čia „La traviata“?

Tai šis vyras – liokajus? Turbūt taip ir yra, mąstė tylomis Česė, stabtelėjusi prie uždarytų dvivėrių durų. Jis žvilgtelėjo į ją.

– Palaukite čia.

Sumišusi Česė linktelėjo, o jis dingo už durų, po pažastim nešinas rankine. Akimirką pro pravertas duris visu garsu iš-
trūko falcetas, bet po sekundės durys užsidarė.

Galva linguodama į muzikos taktą, Česė apsižvalgė po šią „sulaikymo kamerą“ – toks apibūdinimas jai atėjo į galvą pir-
miausia žvelgiant į absento žalumo sienas. Ant vienos kabėjo

kardinolo portretas, šalia kitos stovėjo ant kolonų išrikiuoti marmuriniai biustai, keletas raudonu aksomu apmuštų krėslų. Visko per daug, perkrauta, spalvos slogios ir klaustrofobiškos. Visa aplinka slegianti. Kur šviesa? Lengvumas? Nagi, nors kiek medvilnės vietoj šilko, lino vietoj storo aksomo. Ji jautėsi prislėgta, tarsi rūmų istorija būtų įgavusi fizinį pavidalą ir įsitačiusi jai ant pečių.

Ji užsimerkė ir vėl ėmė linguoti pagal muziką, bet ši staiga nutilo. Atsisukusi pamatė, kad durys atidarytos, o ant slenksčio stovi liokajus ir stebi ją.

Ji liovėsi linguoti.

– Princesė jus priims tuojau pat.

Princesė?..

Jis pasitraukė į šoną atlaisvindamas kelią, ir po kelių dvejonės akimirklų jos kojos pakluso. Ji įėjo vidun ir vėl sustojo. Priešingai nei akį režiančia prabanga alsuojantys jos matyti rūmų kambariai, šis – trijų metrų aukščio ir mažiausiai dešimties metrų skersmens – stulbino paprastumu. Apstatytas kone asketiškai, su vos pora linu trauktų sofų ir ilgo plauko avikailio berberų kilimu, tarsi baltas debesis nutūpusiu kambario viduryje, bei trimis nenusakomo didumo paveikslais, vaizduojančiais kažkokiais abstrakcijomis su daug juodos spalvos. Visi daiktai buvo didžiuliai, pradedant nuo sofų, ant kurių kiekvienos galėjo susėsti mažiausiai aštuoni žmonės, baigiant dviejų metrų aukščio marmuriniu židiniu, kurio įmantriai išraižytas triumo siekė lubas. Ir dar – ant medinių stovelių buvo išdėliota pribloškianti milžiniškų baltų koralų kolekcija. Vieni iš jų susisukę tarsi kalijų žiedai, kiti plokšti kaip vėduoklės, lyg ant staklių ištemptais nériniuotais

raižiniais, – išrikiuoti ant vitrininių staliukų, jie grakščiai pabrėžė per visą sienos aukštį įrengtus langus dviejose kambario pusėse.

Česė jautė, kad stovi atvipusiu žandikauliu, bet niekaip nepajėgė susivaldyti ir užsičiaupti. Po tos svaiginančios prabangos dabar jautėsi taip, tarsi po karštos vonios panėrusi į vėsią jūrą.

– Aš jaučiuosi lygiai taip pat, brangioji.

Balsas – švelnus tarsi biri pudra, su amerikietiška tartimi – privertė atsigręžti. Ji pamatė artėjančią moterį, kuri tikriausiai stovėjo prie tolimesnio lango.

– Eidama pro tą auksą turiu užsidėti saulės akinius, kitaip mane ištinka alerginė reakcija, tiesa, Albertai?

Liokajus pritariamai linktelėjo, bet Česė nekreipė į jį dėmesio – ji negalėjo atitraukti akių nuo ateinančios moters. Apsirengusi dramblio kaulo spalvos šilkinė pižama ir alyvuogių spalvos šilkinio kimono, pasirėmusi į rankomis drožinėtą lazdelę, smulkutė tarsi paukščiukas, trumpai kirptais, dailiai sušukuotais žilais plaukais ir elegantiškais akinukais, užtupdytais ant paties nosies galiuko. Smulkių kaulų, lengva tarsi plunksnėlė, ji buvo kaip pūsto stiklo statulėlė išraiškingais skruostikauliais ir lenkta nosimi, beveik neišplatėjančia ties šnervėmis – dėl to ji atrodė išdidi ir nepatenkinta, – ir dailia, vis dar tvirta ir ryžtinga žandikaulio linija. Tačiau Česės žvilgsnį prikaustė jos akys – nei žalios, nei mėlynos, veikiau skaidrios nepaliestos Filipinų lagūnos vandenų spalvos.

Ji priėjo pižamai be garso slystant prabangiu kilimu. Ūgio buvo vos Česei iki pečių. Ištiesė ranką taip, kad Česė akimirka sudvejojo, ar ją paspausti, ar pabučiuoti, bet pasirinko tra-

dicinį variantą, davė savąją ir be galo nustebo, kai moteris – princesė! – jai ant rankos uždėjo savo delną.

– Ir kaip aš jums atsidėkosiu? – šiltai paklausė.

Česė pagaliau susičiaupė. Rankinė. Ji turi galvoje rankinę, gražino save į realybę.

– Ką jūs, tikras menkniekis.

Moteris nusišypsojo.

– Visai ne menkniekis. Jūs pasielgėte kur kas didžiadvasiškiau, nei galite įsivaizduoti. Aš visą dieną negalėjau rasti vietos. Tai, kas buvo mano rankinėje, brangiau už visus pasaulio turtus.

Česė sutriko. Argi liokajus nepasakė jai, kad piniginė ir visi pinigai dingę?

– Betgi... Man labai gaila, visi vertingi daiktai pavogti. Na, jūsų pinigai, kredito kortelės...

Moteris atsainiai šyptelėjo, tarsi pinigai jai neturėtų jokios vertės.

– Nagi, ateikite. Prisėskime. Norėčiau susipažinti su jumis artimiau. Gal norėtumėte išgerti? – ir nelaukdama Česės atsakymo paliepė: – Albertai, porą belinio.

Iš tylaus uždromų durų barkštelėjimo Česė suprato, kad jis išėjo, o jiedvi su princese nužingsniavo pusę mylios – bent jau taip atrodė – iki sofų.

– Kuo jūs vardu? – paklausė nugrimzdama tarp pagalvių ir mostu kviesdama Česę prisėsti.

– Frančeska Haket, – atsakė Česė, mėgaudamasi nuostabių kambario aromatų ir svarstydama, iš kur jis sklinda. Nebuvo matyti nei gėlių, nei kvapiųjų žvakių. – Bet visi mane vadina Čese, kartais Čes.

– O aš – vikontė Elena Damiani Pinjатели dela Mirandola, bet mane vadina Elena. Kartais – Lene.

Ji galingai nusikvatojo, ir tas garsas buvo toks pat netikėtas, kaip ir šis rūmų kambarys. Duslus, stiprus, žemas, atrode, kad jis sklinda iš dukart stambesnės ir perpus jaunesnės moters, vieną po kitos traukiančios cigaretės.

– Vikontė? Bet liokajus sakė, kad jūs – princesė.

– Tikrai? – atsiduso ji. – Ak, kaip norėčiau, kad nustotų taip elgtis. Tikriausiai kažkaip sugebėjote užspeisti jį į kampą. Albertas gali būti bjauraus būdo, jeigu jį suerzini. Jis kur kas labiau už mane mėgsta pompastiką. Aš pati renkuosi prisistatyti vikonte. Skamba gerokai šilčiau ir paprasčiau, ar ne?

Česės antakiai pašoko aukštyn.

– Tai jūs ir princesė, *ir* vikontė?

– Dviguba princesė, tiesą sakant. Plius du hercogienės titulai, penki markizės... – ji teatrališkai užvertė akis. – Dievulėliau, ir taip toliau, ir taip toliau. Nesibaigiantis sąrašas, tarsi pirkiniių. Jei neklystu, dabar iš viso jau susidarytų vienuolika titulų.

Česė vėl pagavo save spoksančią į ją atvipusią burną – staiga paaikškėjo, kodėl sinjora Duti nenuleido akių nuo jos, einančios šių namų link susitikti su tokia moterimi. *Gucci* rankinė šioje istorijoje tebuvo ledkalnio viršūnė.

– Bet jūs amerikietė.

– Tiesa. Aš atitekėjau į Romos aristokratiją. Iš meilės prikreči visokių nesąmonių, ar ne? – Jos tonas buvo draugiškas ir įtraukiantis.

Česė neturėjo ką atsakyti, įsimylėjusi ji niekada nebuvo. Prisėdusi ant sofos kraštelio, leido žvilgsniui klajoti po kam-

barį. Sėdint prieš akis atsivėrė daugiau detalių, kurių nebuvo pastebėjusi: nedidukai staliukai sofos galuose, išskaptuoti iš nuostabiai gražiai susisukusio medžio, nusagstyti pusbrangiais kristalais. Baltas alpakos kailis, užmestas ant sėdimosios dalies. Žydintis vazoninis medelis kambario kampe.

– Betgi užtenka apie mane. Kur kas įdomiau pasiklausyti jūsų istorijos. – Jos akys prisimerkė. – Nes jūs, jei neklystu, esate mergina su skrybėle.

Česė pakėlė akis ir pamatė, kad Elena susidomėjusi ją stebi.

– Atsiprašau?

– Jūs beveik visada dėvite skrybėlę.

– Na, taip, tikrai, – nustebusi patvirtino Česė.

Tarsi skaitydama jos mintis, vikontė suskubo paaiškinti:

– Nebegaliu tiek vaikščioti kaip kadaise, tad daug laiko praleidžiu rymodama prie lango. Man patinka stebėti aikštės gyvenimą – kas ateina, kas išeina. – Ji šyptelėjo. – Dažnai matydavau jus skubančią pro šalį su savo skrybėle ir vis spėlioju, kaip atrodote. Niekada nesu mačiusi jūsų vienplaukės.

Česė pasitrynė nuogas strazdanotas rankas, įdegusias ne ką daugiau nei jai darganotą lapkritį atvykus į Romą maždaug prieš septynis mėnesius.

– Negaliu be skrybėlės – kitaip nusvilčiau saulėje iki pūlių. Tokia jau mano oda.

– Ir puiku. Jūs tokia išskirtinė, ne tokia kaip visos – tarsi ugnis. Pastebiu jus vos įsukusią į aikštę iš už kampo.

Česė droviai šyptelėjo.

– Išties, ir mano grupės neretai taip sako. Be abejonių, tokia išvaizda turi savo privalumų.

– Jūsų grupės?

– Aš dirbu gide.

– Ak, supratau. – Ji smalsiai žvelgė į Česę. – Tikrai nebūčiau atspėjusi. Jums patinka tai, ką darote?

Česė gūžtelėjo pečiais.

– Na, tai leidžia man susimokėti būsto nuomą. O kartais pasitaiko susipažinti su labai įdomiais žmonėmis. Bet aš dar rašau tinklaraštį. Tai man kur kas mielesnis užsiėmimas.

– Tinklaraštį, – atkartojo vikontė sumišusi.

– Tai tarsi dienoraštis ar žurnalas internete. Vadinasi *Romos byla*. Rašau apie nuostabias miesto vietas, kritusias man į akį. Šiame mieste istorija ir intrigos slypi už kiekvieno kampo.

– Tikra tiesa. Užtenka vien apsižvalgyti čia, aplink, – ji mostelėjo į Renesanso laikų statinį, kuriame jos šnekučiausi. – Ar daug skaitytojų turite?

– Keturiasdešimt tris tūkstančius.

– Dieve šventas! Ir visi jie puola jums skambinti ir rašyti, perskaitę jūsų mintis?

– Ačiū Dievui, ne, – nusikvatojo Česė. – Bet iš tikrųjų čia ne tiek ir daug skaitytojų. Didieji tinklaraštininkai juos skaičiuoja milijonais.

– Rimtai? – vikontė atrodė labai susidomėjusi. – Ir kaip dažnai jūs rašote?

– Kai kurie tinklaraštininkai kasdien įkelia po naują įrašą, bet man priimtinau rašyti po vieną tekstą per savaitę. Nenoriu, kad tai taptų prievole, neketinu savęs graužti, kad per mažai parašiau.

– Taigi iš tiesų jūs esate rašytoja.

Česė akimirką susimąstė.

– Hm... Na, turbūt galima taip pasakyti.

Elena linktelėjo, o tuo metu sugrižo Albertas, nešinas dviem gėrimo taurėmis ant aukštai iškelto sidabrinio padėklo. Česė mirksėdama stebėjo, kaip jis pastatė jos gėrimą ant kvarcinio stalelio, pirma kruopščiai nuvalęs jo nepriekaištingą paviršių šilkinė šluoste.

– Ir kas jus atginė į Romą?

Česės širdis ėmė smarkiau plakti, kaip ir kiekvieną kart, išgirdus šį klausimą.

– Tai visada buvo mano mėgstamiausia vieta pasaulyje. Manau, krito man į širdį dar tada, kai maža žiūrėdavau „Atostogas Romoje“. O kai galiausiai atvykau čia, viskas pasirodė būtent taip, kaip ir įsivaizdavau.

Jai kalbant vikontė šypsodamasi pritariamai linksėjo ir žvelgė savo ypatingu žvilgsniu, tiriančiu Česės veidą be lašelio makiažo, jos neklusnius, nešukuotus plaukus, prieš vakarinę vonią surištus į kuodelį, jos vintažinius drabužius.

– Ar jūs dirbate? – pasidomėjo Česė atsargiai, jausdama, kaip gėrimo taurė maloniai vėsina delną.

– Aš? – Vikontė trumpam nutilo, tarsi svarstydamą, kaip yra iš tikrųjų. – Na, manau, kad šiais laikais tai būtų vadinama tapymu.

– O! Ir ką jūs tapote? – paklausė, gurkšnodama savo kokteilį ir mintyse svarstydamą, kaip stebuklingai vakarienė su draugais Trasteverėje mažiau nei per valandą virto pašnekesiu prie taurės su princese.

– Daugiausia peizažus, – atsakė ponis, įdėmiai žvelgdama į savo viešnią. – Retkarčiais – portretus. Jūs puikiai tiktumėte. Tie nuostabūs plaukai.

– Oi... – paprieštaravo Česė, droviai purtydama galvą. Siaubingesnio dalyko negalėjo įsivaizduoti. – Ar... ar šitie darbai jūsų? – paklausė, rodydama į gigantiškas drobes ant sienos.

– Deja, ne. Man iki tokio talento toli. Ne, aš viso labo paika senyva moteris, įsivaizduojanti turinti gabumų menui.

Ji maloniai šypsojosi, o jos savikritiški žodžiai žavingai traukė, Česė jautė – jie parinkti sąmoningai, kad padėtų jai atsipalaiduoti. Mintyse spėliojo, kiekgi iš tiesų galėtų būti vikontei metų. Jos oda atrodė fantastiškai, Česė neabejojo, kad tai dėl apgalvotos ir prabangios priežiūros, prasidėjusios dar paauglystėje. Gal truputį daugiau nei septyniasdešimt?

Staiga vikontės ranka nevalingai sudrebėjo – taip, kad gėrimas taurėje pavojingai suteliūskavo visai arti kraštų. Prišokęs Albertas paėmė taurę iš jos rankų, o Česei net užgniaučė kvapą – ji negalėjo net pagalvoti, kad ant šių sofų ar kilimų kas nors išsiliėtų.

– Ak, dėl Dievo meilės, – sumurmėjo Elena subruzdus liokajui.

Česė pasiskubino atsistoti, nebenorėdama ilgiau trukdyti vikontės.

– Man jau metas. Turiu grįžti, jau ir taip užgaišinau jus.

– Niekniekis. – Ji nusišypsojo, bet taip pat atsistojo, kiek svyruodama. – Gaila, kad mano svetingumas apsiribojo tik gėrimo taure. Jeigu būtumėte atėjusi anksčiau, būčiau pakvietusi vakarienės.

– Jūs labai maloni, bet tikrai neprivalote. Apgailestauju, kad jūsų rankinę pavogė. Tikiuosi, užblokavote banko korteles?

Vikontė vėl nekantriai papurtė galvą.

– Vienintelis vertingas dalykas, buvęs joje, niekur nedingo.

Tai mano mylimo vyro laiškas, rašytas, kai jis gulėjo ligos patale. Jau penkiolika metų nešiojuosi jį visur.

– Penkiolika? – Česė apstulbo, negalėdama patikėti savo ausimis. – Ak, atsiprašau. Aš tikrai nešnipinėjau – ieškojau kokių nors tapatybę patvirtinančių pėdsakų ir aptikau laišką su jūsų vardu. Bet jis buvo užklijuotas.

– Taip taip, aš jo iki šiol neperskaičiau, – pasakė vikontė, leisdama suprasti, kad toks poelgis būtų nedovanotinai skubotas. – Penkiolika metų laikau jį prie širdies, laukdama tinkamo laiko. Žinau, nuskambės kvailai, bet tarsi bijau, kad... atplėšusi voką imsiu ir užbaigsiu mūsų pokalbį. O kol laiškas neperskaitytas, dar ne viskas išsakyta, bendravimas tęsiasi. Tai mane įkvepia keltis rytais ir sutikti naują dieną. Kasdien spėlioju, ar šiandien ir bus ta diena, kai pagaliau perskaitysiu, ką jis parašė.

Česė nežinojo, ką sakyti. Penkiolika metų visur nešiotis meilės laišką?

– Galbūt tada ištis šiandien ta diena? – gūžtelėjo ji. – Juk jis lengvai gali pasimesti ir niekada nesužinosite jo paskutinių žodžių, skirtų jums.

Vikontė linktelėjo.

– Greičiausiai jūs teisi. Aš jums skolinga, panele Haket.

– Nėra už ką. Jūs tikrai nieko neskolinga.

– Na, džiaugiuosi bent jau galėdama apdovanoti jus. Albertai? – jos žvilgsnis susirado liokajų, tyliai laukiantį kambario kampe už Česės, ir ši atsisukusi pamatė, kad ištiestoje rankoje jis laiko storą voką.

Dar ir atlygis? Kad ir kaip sužibo jos akys išvydus voką, Česė papurtė galvą. Kimšte prikimštas!

– Prašau, man būtų labai malonu.

Česei irgi būtų labai malonu, ką ir besakyti.

– Bet čia principo reikalas. Nemanau, kad žmonės, grąžinantys jiems nepriklausančius daiktus savininkams, turėtų gauti atlygį.

Vikontė atrodė priblokšta.

– Bet čia penki tūkstančiai eurų. Neabejoju, kad jie jums tikrai praverstų.

Česė nurijo seiles. Tų pinigų jai užtektų ne vieno mėnesio nuomai apmokėti, bet ji tikrai negalėjo jų priimti, tiesiog negalėjo.

– Tikrai labai ačiū, bet atsisakysiu.

Vikontės veidas persimainė.

– Labai retai sutinku žmogų, kurio tokie tvirti principai.

Česė ištiesė ranką. Kitaip nei šių namų šeimininkės gestas šio vakaro pradžioje, jos ranka atverstu delnu buvo atviras ir tiesus pasiūlymas. Jos rankos paspaudimas buvo tvirtas ir aiškus, rodantis, kad ji neturi jokių slaptų kėslų kito žmogaus atžvilgiu.

– Buvo malonu susipažinti su jumis, vikonte.

– Prašyčiau vadinti mane Elena, – atsakė ši, žvelgdama į Česę ir sutrikusi, ir susidomėjusi.

– Turite nuostabius namus, – pridūrė Česė.

Elena nusikvatojo, išgirdusi šį, švelniai tariant, santūrų įvertinimą. Vėl pasigirdo tas sodrus gerklinis juokas, jau anksčiau nustebinęs Česę.

– Gražūs, ar ne? – atsakė ji dar kukliau. – Na, turiu pasakyti, labai džiaugiuosi, kad pagaliau su jumis susipažinau.

Albertas atidarė duris, pasiruošęs lydėti ją atgal per bega-

linius susijungiančius salonus, kurie savo neskoninga auksu aplieta apdaila ir absento žalumo sienomis vėrėsi priešais akis tarsi galvos skausmas, įgavęs fizinį pavidalą. Česė giliai įkvėpė, nesiryždama žengti žingsnio. Čia, kur jie stovėjo, aplinka buvo raminanti, mąsli ir erdvi. Tačiau už durų – kas ten dedasi? Ji turėjo prisiversti vėl pereiti tą erdvę, tarp kurios sienų, regis, amžiams įstrigo negailestinga praeitis, tebevaldanti dabartį, pasaulį, kupiną paslapčių ir apgaulių.

*Tik noriu, kad žinotum ir visą laik prisimintum:
viskas, kas nutiko, nutiko iš meilės – man, tau, visai mūsų šeimai.*

*Po visų mūsų gyvenimais tiks bomba,
vardu Meilė, taip ir turi būti.*

KAREN SWAN (Karen Svon) – buvusi mados žurnalistė, kuri metė viską, kad galėtų rašyti romanus. Ir tai jai pavyko! Dabar ji – tarptautinio pripažinimo sulaukusi populiarių romanų autorė, trijų vaikų mama, gyvenanti miškuose prie Sasekso ir rašanti knygas namelyje medyje. Lietuviškai jau išleisti jos romanai „Paryžiaus paslaptis“, „Kalėdų dovana“ ir „Tobula dovana“.

„Žvaigždės virš Romos“ nukelia mus į Amžinąjį miestą. Frančeska į Romą pabėgo nuo savo praeities – kad ir kas ten būtų įvykę, ji stengiasi tai pamiršti. Jos gyvenimas Romoje tiesiog nuostabus! Ji vedžioja turistų grupes po miestą ir rašo tinklaraštį apie Romą. Tačiau atsitiktinumas suveda ją su paslaptinga dama – vikonte Elena, ir netikėtai užsimezgusi abiejų moterų pažintis pakeičia Frančeskos gyvenimą. Pasakiškai turtinga ir ne mažiau paslaptinga aristokratė pasiūlo Frančeskai parašyti jos biografiją. Mergina sutinka, net neįsivaizduodama, kur ją nuves kelionė į praeitį. Elena pasakoja apie rožinę savo jaunystę tarp Amerikos galinųjų, apie savo mylimuosius ir santuokas. Tačiau Frančeskos nepalieka mintis, kad tai tik dalis tiesos ir kad senoji aristokratė nuo jos kažką slepia. Kad ne veltui buvusi tarnaitė nekenčia šios moters. Ir kai rūmų požemiuose netikėtai atrandamas itin vertingas žiedas, priklausęs Eleonai, Frančeska ima skverbtis į rūmų ir Elenos praeities gelmes tol, kol į dienos šviesą iškyla tikroji, taip ilgai nuo visų slėpta paslaptis...

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt